

Arrest

nr. 170 472 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige vijfde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van haar eerdere asielaanvragen heeft uiteengezet.

De eerste en tweede asielaanvraag van verzoekster werden geweigerd bij respectievelijk 's Raads arrest nr. 111.420 van 8 oktober 2013 en nr. 135.714 van 19 december 2014 omdat ze haar afkomst van Kismayo en haar beweerde Somalische nationaliteit niet aannemelijk kon maken. Haar derde en vierde asielaanvraag werden door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Tegen deze beslissingen stelde ze geen beroep in bij de Raad waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van haar vijfde asielaanvraag legt verzoekster getuigenissen neer van zes personen die afkomstig zijn uit Somalië, en die verklaren verzoekster gekend te hebben in Kismayo, Somalië.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoekster aanhaalt dat ze een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend met de bedoeling om aan te tonen dat ze de Somalische nationaliteit heeft en tot recent in Kismayo, Somalië heeft verbleven en

hiertoe getuigenissen heeft voorgelegd van mensen die uit de Kismayo afkomstig zijn en waarvan de commissaris-generaal eerder al heeft verklaard hun herkomst en relaas geloofwaardig te achten, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: "Wat betreft de door u neergelegde getuigenissen van 6 personen (met bijgevoegde kopieën van de identiteitsdocumenten van dezen), die stellen dat u de Somalische nationaliteit hebt, en u kenden in Somalië, dient opgemerkt te worden dat deze verklaringen gesolliciteerd zijn en op uw vraag opgesteld werden. Dergelijke getuigenissen hebben een persoonlijk karakter en zijn op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Brieven van privé-personen hebben geen officieel karakter en slechts een beperkte bewijswaarde, op voorwaarde dat ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is (cf. supra). Voorts dient opgemerkt dat van 5 van de 6 getuigenissen die u neerlegde in het kader van onderhavige asielaanvraag, getuigenissen zijn van personen van wie u reeds een getuigenis neerlegde in het kader van uw derde asielaanvraag [met name de getuigenis van M.(...) O.(...) A.(...) M.(...), A.(...) H.(...) A.(...), N.(...) J.(...) M.(...), A.(...) A.(...) J.(...) en M.(...) A.(...) A.(...)]. Uw derde asielaanvraag werd destijds niet in overweging genomen, en u ging niet in beroep ging tegen deze beoordeling van het CGVS. Bijgevolg kan er vooralsnog van worden uitgegaan dat deze inhoudelijke beoordeling ervan vast staat. Deze getuigenissen kunnen derhalve bezwaarlijk als een nieuw element worden opgevat. Dat u naast deze 5 genoemde getuigenissen, op heden nog een zesde getuigenis van een zekere A.(...) H.(...) S.(...) neerlegde, brengt inhoudelijk niets bij."

De door verzoekster geciteerde rechtspraak van deze Raad, betreft een individueel geval en de precedenterwerking wordt niet aanvaard in het Belgische recht. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 mei 2016, voert verzoekende partij, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, MT-MA/België van 19 januari 2016 en FG/Zweden van 23 maart 2016, aan dat de door haar

voorgebrachte nieuwe elementen grondig onderzocht moeten worden in het licht van het absoluut karakter van artikel 3 EVRM. Zij wijst er op dat ook het Europees Hof van oordeel is in de arresten dat de asielinstanties op eigen initiatief onderzoek moeten doen voor wat betreft de bewijslast inzake de beoordeling van de artikelen 2 en 3 EVRM. Verzoekende partij vervolgt dat zij verschillende getuigenverklaringen heeft voorgelegd die haar verklaring, dat zij afkomstig is uit Kismayo en dus Somalische is, ondersteunt. Zij wijst er op dat de getuigen kunnen gehoord worden door het Commissariaat-generaal, maar dat deze geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekende partij voorgelegde getuigenverklaringen. Verzoekende partij besluit dat er een gedegen onderzoek moet gevoerd worden naar het risico dat zij zou kunnen lopen. De drempel voor de toepassing van artikel 57/6/2 mag dan ook niet te hoog zijn.

4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het arrest MT-MA/België niet relevant is aangezien het in deze gaat over de toepassing van het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. *In casu* heeft de commissaris-generaal de "nieuwe elementen", met name de getuigenissen, wel degelijk beoordeeld doch heeft hij besloten dat deze elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Wat het arrest FG/Zweden betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof in deze zaak (onder andere) oordeelde dat de asielinstanties elementen waarvan ze op de hoogte zijn en die een risico op schending van artikel 2 en 3 kunnen inhouden zorgvuldig moeten onderzoeken. Verzoekende partij preciseert niet welke elementen waarvan de asielinstantie op de hoogte is, of zou moeten zijn, niet in aanmerking zijn genomen of welke elementen niet voldoende zijn onderzocht. In de mate verzoekende partij van oordeel is dat de getuigenissen niet grondig werden onderzocht, wijst de Raad er op dat dergelijke getuigenissen, zoals ook in de bestreden beslissing correct wordt gemotiveerd, een persoonlijk karakter hebben en op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen. Brieven van privé-personen, die overigens eender wat kunnen verklaren, hebben immers geen officieel karakter en hebben slechts een beperkte bewijswaarde, op voorwaarde dat ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Zo oordeelde de Raad in zijn met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 111 420 van 8 oktober 2013, in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij, reeds dat geen geloof kon gehecht worden aan de Somalische nationaliteit van verzoekende partij:

"(...) 3.1.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet betwist dat uit haar verklaringen geen specifieke bekendheid met de clans in Somalië, haar eigen clan en de clans uit haar directe omgeving kan blijken. Verzoekster meent echter dat dergelijke kennis geen maatstaf kan zijn om haar nationaliteit te bepalen en verwijst naar de informatie in het administratief dossier waar wordt gesteld "dat het vooral de oudere mensen zijn die de stammen goed kennen. Professor Abbink van het Afrika Studiecentrum van de universiteit van Leiden die een thematische expertise in antropologie, cultuur, etniciteit, etnografie, interetnische relatie en geweld heeft, onderzocht vier gelijkaardige asielaanvragen van mensen uit Somalië. Volgens hem heeft 90 procent van de Somali's geen kennis over de clans noch over plaatsnamen en dorpsnamen".

3.1.2. Indien niet verwacht kan worden en evenmin wordt vermoed dat elke Somalische asielzoeker een encyclopedische kennis bezit van alle Somalische clanstructuren en clanindelingen tot in de uiterste vertakkingen, dan kan wel verwacht worden dat een Somali bekend is met de eigen clanstructuur en ook de clans van zijn woonplaats grondig kan toelichten, hetgeen tevens in het door verzoekster aangebrachte citaat van Prof. Abbink wordt gesteld ("Opvallend in de verhalen van de asielzoekers is dat de direct voor hen relevante clan-labels wel worden gekend"). Aldus kan slechts worden vastgesteld dat de eigen clankennis bij de Somali inderdaad een belangrijk element uitmaakt van de identiteit en verzoekster op dit punt faalt. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht verzoeksters onbekendheid vastgesteld met haar eigen clan (Shekhal) en deze van haar echtgenoot (Ajuran). Aldus wordt op ernstige wijze de band van verzoekster met Somalië aangetast.

3.1.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de CGVS verzoekster daarop nog de mogelijkheid heeft geboden haar nationaliteit aan te tonen en heeft doorgevraagd over de Somalische maatschappij. Immers verzoekster dient kennis te hebben van de dagelijkse realiteit in Somalië en haar eigen leefwereld. Het is immers redelijk te verwachten dat ook verzoekster door haar familie en omgeving wordt ingelicht wie van de machthebbers, krijgsheren en rivaliserende clans zij moet vrezen. Dat verzoekster beperkt geschoold is, doet geenszins afbreuk aan het feit dat zij desgevallend met anekdotes of met levendige dagelijkse herinneringen moet kunnen vertellen over de milities/krijgsheren/groeperingen die haar stad en regio onder controle hadden. Dit klemt te meer nu verzoekster de informatie over Kismayo en omgeving waarop het CGVS zich steunt niet betwist. Aldus kan blijken dat Kismayo een twistgebied was waar rivaliserende groepen en milities elkaar hebben opgevolgd. Geenszins kan overtuigen dat de vijandelijkheden aan verzoekster zijn voorbijgegaan zo zij er woonde. Immers dergelijke kennis is om veiligheidsredenen cruciaal voor elke burger in het

woongebied en oorlogsgebied. Verzoekster bleek echter evenmin in staat de vragen over haar sociale en geografische omgeving en de oorlogvoerende partijen uit haar stad navenant te beantwoorden zodat ze ook op deze wijze niet aantoont uit Kismayo afkomstig te zijn.

3.1.4. Verzoekster beperkt zich voorts tot het stellen dat het onredelijk is om van verzoekster een uitgebreide kennis van gedetailleerde sociale, geografische en politieke gegevens te verwachten. Verzoekster toont niet aan waarom haar beweerdelijk "kwetsbaar profiel" haar moet verhinderen kennis te hebben van haar onmiddellijke omgeving. Verzoekster kan bezwaarlijk beweren dat Somalische vrouwen geen kennis hebben of kunnen hebben van hun sociale omgeving. Evenmin kan ze bezwaarlijk menen dat de loutere bewering dat ze als huisvrouw enkel huishoudelijke taken deed zoals poetsen, eten maken, enz... en bijna nooit buiten kwam, voldoende is om haar algemene onbekendheid toe te dekken. Immers geenszins wordt aangetoond dat vrouwen en getrouwde vrouwen zoals verzoekster, in Somalië geen sociale rol te vervullen hebben of worden weggehouden van de sociale omgeving. Bovendien is verzoeksters bewering dat ze niet buitenkwam, strijdig met haar eigen verklaring waaruit blijkt dat ze wel buiten kwam en daarbij deze bewegingsvrijheid had om zelf een vriendje te hebben die ze op straat had ontmoet. Verzoekster ging ook naar de markt in Alanley (gehoorverslag CGVS, p. 9, 12 & 15) en voorts verklaarde ze dat het normaal is vóór het huwelijk contact te hebben met de toekomstige echtgenoot. Verzoekster leidde dan ook geenszins een geïsoleerd leven. Er kon dan ook verwacht worden dat verzoekster bekend was met de wijken en belangrijke gebouwen (Qasabka school, Haji Jama moskee, Balcad kruispunt, universiteit) uit haar omgeving. Evenzeer is het redelijk te verwachten dat verzoekster door de jaren heen op de markt vrouwen uit naburige dorpen heeft ontmoet en dit kan aantonen. Dit is niet het geval. Verzoekster toont dan ook om deze redenen niet aan afkomstig te zijn uit Kismayo, noch toont ze bekendheid met Somalië.

3.1.5. Verzoeksters verwijzing naar het gebruik van de Somali taal en dat haar kennis van het Somali niet wordt betwist kan bezwaarlijk volstaan om haar nationaliteit aan te tonen gezien het groot woongebied van de Somali dat ook delen van landen rond Somalië beslaat. Inzake het specifiek dialect blijft ze bij loutere beweringen. Bovendien indien ook Somali met verschillende accenten en dialecten spreken, kan hieruit op zich niet blijken waar en hoe ze dit hebben aangeleerd, in Somalië of er buiten, te meer gezien de aanzienlijke diaspora van Somaliërs. Hoe dan ook verzoeksters bekendheid met Somalië is op alle vlakken onvoldoende om aan te tonen dat ze in dit land heeft verbleven, ervan afkomstig is en ze voor haar komst naar België de Somalische nationaliteit had.

3.1.6. Aangezien het verregaand gebrek aan kennis kon de commissaris-generaal in redelijkheid afleiden dat verzoekster het bewijs niet leverde van haar beweerde afkomst uit Somalië. Dit volstaat om elk geloof aan het asielrelaas te ondergraven. Immers verzoekster kan evenmin problemen hebben met de Al Shabaab uit Kismayo en kan zich evenmin beroepen op de situatie van de vrouw in Somalië.(...)"

De getuigenverklaringen bijgebracht door verzoekende partij vermogen de geloofwaardigheid van haar beweerde afkomst uit Somalië aldus niet te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn en dat hij of zij de waarheid spreekt, inzonderheid voor wat betreft zijn/haar nationaliteit en herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Het verwijt dat de commissaris-generaal *in casu* geen onderzoeksdaden heeft verricht, zoals het horen van getuigen, is in casu dan ook niet dienstig, vermits geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden nationaliteit. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofdte van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

Uit voorgaande overwegingen blijkt echter dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden kon besluiten dat verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS